

HUMANITAS

ORGAAN VAN DE STICHTING VOOR MAATSCHAPPELIJK WERK OP HUMANISTISCHE GRONDSLAG

REDACTIE: P. C. FABER en J. BOETJE - Medewerkers: Mr L. A. Donker, Mr R. Friedman-v. d. Heide, E. Geerts, Dr F. Grewel, F. R. de Geus, Dr G. Th. Kempe, D. Q. R. Mulock Houwer, H. Ploeg Jr, Dr A. Querido, Mr B. v. d. Waerden, e.a. Adres Redactie en Administratie: Stadhouderskade 139, Amsterdam-Z. Telef. 98665. Gem. Giro S 602.

WAARHEEN MET „Humanitas”?

In het Novembernummer van de derde jaargang van ons orgaan, stelde Luc. C. van der Lende de vraag aan de orde: „Waarheen met „Humanitas”?” In een kort onderschrift spraken we als onze mening uit, dat het vraagstuk, dat door Van der Lende werd aangesneden, inderdaad van betekenis is en dat we verwachten, dat de lezers op dit artikel wel zouden reageren.

Eerlijk gezegd is ons het aantal schriftelijke reacties niet meegevallen. In het Decembernummer plaatsten we een korte beschouwing van H. van Oosten en in het Januarinumnummer 1949 een woord van instemming met de denkbeelden van Van der Lende van Hühl.

Het is ons echter bekend, dat in verschillende afdelingen, dit en andere vraagstukken, die min of meer samenhangen met de denkbeelden van Van der Lende, aanleiding hebben gegeven tot min of meer uitvoerige besprekingen en het is mede om die reden, dat het ons gewenst voorkomt, de verschillende problemen, die er liggen, te bespreken.

We willen trachten, onze denkbeelden zo concreet mogelijk te stellen en het is om die reden, dat we uitgaan van de vraag: wat is nu eigenlijk maatschappelijk werk?

Meer dan eens hebben we betoogd, dat maatschappelijk werk niet alleen en niet uitsluitend is het verlenen van materiële hulp, al zal ook die hulp in vele gevallen nodig en noodzakelijk zijn, maar dat maatschappelijk werk bovenal ook is, het verlenen van geestelijk-morele hulp.

Laten we als voorbeeld nemen de reclassering. Een vrouw of een man heeft zich schuldig gemaakt aan een misdrijf. Op grond van het uitgebrachte voorlichtingsrapport acht de rechter veroordeling tot een voorwaardelijke straf de meest juiste oplossing. Als toezichthouder wordt aangewezen een onzer vrijwilligers, die de voorwaardelijk veroordeelde dus hulp en steun moet verlenen bij het nakomen van de voorwaarden, die aan de patiënt zijn opgelegd.

De voorwaardelijk veroordeelde heeft zich schuldig gemaakt aan een misdrijf. De oorzaken? Veelal zullen de omstandigheden, waarin betrokkene verkeerde, van grote invloed zijn geweest. Van grote invloed, maar dat houdt niet in, dat de maatschappelijke omstandigheden zullen zijn geweest de enige factoren, die

hun invloed deden gelden. In vele gevallen zal de *eigen geaardheid* van de patiënt ook wel een rol hebben gespeeld. Misschien is er sprake van een zwak verantwoordelijkheidsgevoel, misschien zijn er neigingen naar het a- of anti-sociale, misschien zijn er sterke gevoelens van onbevredigd zijn in het spel.

Reclassering nu, houdt niet alleen in het verlenen van hulp bij het verkrijgen van een functie, het geven van materiële bijstand, maar het houdt bovenal ook in, de bereidheid, om de voorwaardelijk veroordeelde te helpen bij een verdere uitgroei tot een wezen, dat zich zijn verantwoordelijkheid meer bewust is. Reclasseren betekent ook en vooral ook de even-mens zijn plaats te doen vinden en te doen hervinden te midden van zijn medemensen.

Om dit te bereiken is het nodig, dat er tussen de reclasserder en de reclassant en evenzeer tussen de reclassant en de reclasserder ontstaat contact, binding, en dit is slechts dan mogelijk, indien deze twee personen elkaar verstaan. Er moet hier sprake zijn van be-invloeding. Spreken we van be-invloeding, dan, al zijn we ons dit niet altijd bewust, gaan we uit van de gedachte, dat iets, dat diep in de een leeft, in zekere zin kan worden overgedragen op de ander. We gaan dus uit van iets, om te komen tot iets. Er is een begin en er is een doel. Dat begin berust op de levens- en wereldbeschouwing, die de mens aanhangt en dat doel ligt ook al weer besloten in de levens- en wereldbeschouwing.

Uit bovenstaande volgt, dat wanneer maatschappelijk werk ook is en vooral ook is het verlenen van geestelijk-morele hulp, de levens- en wereldbeschouwing bij het maatschappelijk werk een grote rol speelt, sterker uitgedrukt: Het maatschappelijk werk is gebaseerd op levens- en wereldbeschouwing.

We staan naast de evenmens, die op de levensweg in geringere of sterkere mate is ontspoord. Wij gaan uit van de gedachte, dat in hen besloten liggen, eigenschappen ten goede en ten verkeerde en als wij hem willen helpen, om de ontsporing te boven te komen, dan doen we een beroep op zijn goede kwaliteiten, die — dat is ons uitgangspunt — ook, zij het dan misschien in sluimerende toestand, aanwezig zijn.

We helpen hem daadwerkelijk als het nodig en mogelijk is. We beamen, wat mijn „blauwe” N.V.-kalender gisteren zei: „een handvol hulp is beter dan

een kar vol zuchten en preken", maar aan de andere kant, we willen ook er aan meewerken, dat zijn levenshouding een andere wordt. We trachten hem te benaderen, we zoeken zijn Achillespees en zonder te vervallen in zuchten en preken, spreken we met hem van mens tot mens. Al geloven we niet in het begrip bekering, in de volstreekte zin van een volledige omkering, we zijn er van overtuigd, dat de mogelijkheid bestaat, de verlangens van de mens te doen afwenden van zich zelf alleen en hem te doen inzien, dat hij deel is van een geheel en dat hij mede-verantwoordelijkheid draagt ook voor dat geheel. We willen onze vriend beïnvloeden, niet door hem uit te schakelen, maar door hem in te schakelen, door hem te beschouwen, dat is een opvoedkundige opdracht, als ware hij reeds, wat wij hopen, dat hij zal worden.

We spreken met hem, niet in de zin van preken, maar van uit ons zelf en we kunnen alleen maar getuigen van datgene, waar we het innerlijk mee eens zijn. Derhalve, onze eigen overtuiging, onze levens- en wereldbeschouwing, speelt bij ons hele zijn een zeer grote rol mee.

Het maatschappelijk werk in Nederland is gebaseerd op levens- en wereldbeschouwing. Herhaaldelijk en herhaaldelijk hebben we gezegd, er zijn rooms-katholieke, gereformeerde, orthodoxe, vrijz. prot. christelijke, joodse en humanistische instellingen voor maatschappelijk werk. Dan zijn er, dat moet er volledigheidshalve bij, ook nog „algemene" instellingen.

Van welke grondslag gaat nu „Humanitas" uit?

Alweer, herhaaldelijk en herhaaldelijk hebben we onze doelstelling geciteerd. „Humanitas" stelt zich ten doel — men weet, dat de omschrijving afkomstig is van onze voorzitter mr dr J. in 't Veld — het maatschappelijk werk te doordringen van een humanistische geest, in die zin, dat het gedragen wordt door een in gemeenschapsgevoel wortelend besef van verantwoordelijkheid, zowel voor het lot van de even-naaste als voor het welzijn der volksgemeenschap en bewust gericht wordt op een in alle opzichten gezond maatschappelijk leven.

Wie deze doelstelling kan onderschrijven, is ons van harte welkom als lid van „Humanitas". Het behoeft geen betoog, dat aan deze doelstelling een diepe overtuiging ten grondslag ligt. Wij willen niet vaststellen, wie al dan niet deze doelstelling kan onderschrijven, ieder make dat met zijn eigen geweten uit, maar in de praktijk hebben we ervaren, dat dit zijn buitenkerkelijken en vrijzinnig godsdienstigen. Dit is een ervaringsfeit en mede op grond hiervan, hebben we herhaaldelijk gezegd, dat „Humanitas" kan zijn op het gebied van het maatschappelijk werk het ontmoetingsvlak tussen buitenkerkelijken en vrijzinnigen.

Buitenkerkelijken, ze zijn er verscheidene soorten. Vele buitenkerkelijken zullen kunnen onderschrijven, wat het Humanistische Verbond in haar beginselprogramma heeft opgenomen. Andere buitenkerkelijken kunnen dit niet of nog niet, of hebben zich nog niet tot in de diepte bezonnen op de wijsgerige en godsdienstige vraagstukken, die hier liggen.

„Humanitas" wil niemand dwingen, om tot een bepaalde uitspraak te komen, al menen we, dat bezinning wel gewenst is.

Vrijzinnigen, leden van het Humanistische Verbond, buitenkerkelijken, in de algemene betekenis van het woord, zij allen werken, dat is weer een ervaringsfeit, op heel prettige wijze samen in „Humanitas". Als ik denk aan de leden van het dagelijks bestuur van onze vereniging, dan weet ik, dat er ook bij hen wel verschil van inzicht is, maar aan de samenwerking doet dit nimmer iets af. Die samenwerking, dat mag ook wel eens openlijk worden vermeld, is buitengewoon goed.

Uit hetgeen boven werd geschreven, we zijn misschien wel wat uitvoerig, maar we willen trachten, heel, heel

duidelijk af te bakenen de weg, die „Humanitas" naar onze mening zal hebben te gaan, blijkt wel, dat „Humanitas is een vereniging voor maatschappelijk werk en dat dat maatschappelijk werk moet geschieden van een bepaalde geest uit. „Humanitas" is dus niet een politieke partij. „Humanitas" is evenmin een onderdeel van de vakbeweging. „Humanitas" is een zelfstandige organisatie en wil dat blijven.

Betekent dat nu, dat „Humanitas" niet zou kunnen samenwerken met andere organisaties? Natuurlijk niet. Dat zou te dwaas zijn om los te lopen.

Onze vereniging werkt op het gebied van de kinderscherming met vele andere organisaties samen in de Nationale Federatie de Nederlandse Bond tot Kinderbescherming; op het gebied van het algemeen maatschappelijk werk in de Nederlandse Vereniging voor Maatschappelijk werk; op het gebied van de Gezinsverzorging in de Centrale Raad voor Gezinsverzorging.

Verder werkt „Humanitas" samen met het Humanistisch Verbond. Natuurlijk is er een groot verschil tussen het Humanistisch Verbond en „Humanitas", „Humanitas" is een instelling voor maatschappelijk werk en beperkt zich tot het sociale terrein. Het Humanistisch Verbond is het er volkomen mee eens, dat het maatschappelijk werk zal worden verricht door „Humanitas" en evenzeer onderschrijft „Humanitas", dat het meer geestelijke werk behoort tot de specifieke arbeid van het Humanistisch Verbond.

„Humanitas" werkt op een bepaald terrein ook samen met de Partij van de Arbeid en het Nederlands Verbond van Vakverenigingen. We denken aan de zorg voor de Oostenrijkse kinderen, waarbij „Humanitas" als „dienende" organisatie optrad. Wie oog heeft voor de realiteiten zal begrijpen, dat deze samenwerking er is.

In de eerste plaats „Humanitas" wil maatschappelijk werk verrichten, ook onder en ten behoeve van de buitenkerkelijken en de buitenkerkelijken zijn voor een belangrijk deel ten opzichte van hun politieke keus georganiseerd in de Partij van de Arbeid en ten opzichte van de strijd op maatschappelijk gebied in het Nederlands Verbond van Vakverenigingen. De samenwerking, die wij boven releveerden, is door geheel „Humanitas" aanvaard. Wie zou menen, dat alle leden van „Humanitas" lid zijn van de Partij van de Arbeid en/of van het Nederlands Verbond van Vakverenigingen, vergist zich stellig. Zo liggen de kaarten niet precies. We geven toe, vele leden van „Humanitas" komen voort — dit is historisch gezien volkomen begrijpelijk — uit de kring van de democratisch-socialisten, maar er zijn onder de leden van „Humanitas" ook partijlozen en leden van andere politieke partijen.

En, nu de denkbeelden van Van der Lende Jr. Uitvoerig hebben we betoogd, dat maatschappelijk werk gebaseerd is op levens- en wereldbeschouwing; Van der Lende wil nu het werk op socialistische en humanistische basis plaatsen. Ik behoeft onze vriend Van der Lende niet te vertellen, dat de Partij van de Arbeid samengesteld is uit personen, bij wie de levens- en wereldbeschouwing in wijsgerige en godsdienstige zin, geheel verschillend kan zijn. Hij weet, dat de Partij van de Arbeid kent room-katholieke, gereformeerde, orthodoxe, vrijzinnig protestantse en humanistisch georiënteerde leden. „De socialistische basis" bestaat wel, maar niet in levensbeschouwelijk opzicht. Het is dus voor mij onbegrijpelijk, dat hij het maatschappelijk werk wil funderen op socialistische basis. Verwezenlijking van de denkbeelden van Van der Lende acht ik dus noch gewenst, noch mogelijk.

Betekent dit, dat ik samenwerking zou afwijzen? Natuurlijk niet. Tot dusver hebben wij geen samenwerking afgewezen en we zullen dit — naar mijn mening — in de toekomst ook niet doen.

(Vervolg op pag. 3)

(Vervolg van pag. 2)

Waarheen met „Humanitas”? We blijven varen in de koers, die in 1944—1945 werd uitgezet. „Humanitas” blijft een zelfstandige organisatie voor het maatschappelijk werk, die het maatschappelijk werk wil door-
dringen van een humanistische geest, zoals dat door onze voorzitter is omschreven.

De steun van het Nederlands Verbond van Vakverenigingen en van de Moderne Jeugdraad en van andere organisaties, die ik niet allemaal opnoem, zijn daarbij onontbeerlijk.

Tot dusver hebben we die steun ontvangen en we vleien ons met de hoop en de overtuiging, dat we in de toekomst, die hulp en steun zullen ontvangen in toenemende mate.

We zullen de buiten-kerkelijken en de vrijzinnigen moeten overtuigen van de noodzaak van het maatschappelijk werk; we zullen hen ook moeten door-
dringen van de gedachte, dat voor een goede uitvoering van dit werk, offers zullen worden moeten gebracht en als Hühl schrijft, dat hij een hekel heeft aan collecten, dan kan ik dat gevoel wel begrijpen, maar ik ben het toch niet geheel met hem eens.

Het maatschappelijk werk moet gesteund worden door de overheid, gesteund in ruimere mate dan tot dusver het geval was, maar in het vragen van bijdragen van particulieren, in het een beroep doen op het gevoel van verantwoordelijkheid van de enkeling ten behoeve van de even-naaste en van de gemeenschap, zit nog een ander element dan het al dan niet van harte geven van een bijdrage.

De arbeidersbeweging heeft zich, dat weten Hühl en Van der Lende, vooral in het verleden, heel wat offers moeten getroosten. Het brengen van een offer heeft een dubbele betekenis en vandaar, dat ik blijf propa-
geren — vraag een offer en... verkoop loten!

Het bestuur van „Humanitas” ziet de koers duidelijk voor zich en het hoopt, dat Van der Lende Jr, Van Oosten en Hühl in die koers willen meevaren en dat zij en met hen, de andere Van der Lende's, Van Oos-
tens en Hühl's zullen zijn en blijven de krachtige propa-
gandisten van „Humanitas”.

„Humanitas” is een Vereniging voor Maatschappelijk Werk op humanistische grondslag en dit voeg ik er bij, zonder dit begrip uit te werken, „Humanitas” aan-
vaardt de beginselen der democratie!

P. C. F.

DE VRIJWILLIGE VERZORGING

In het Januari-nummer van ons blad verslaat VI. de rede, die onze voorzitter mr dr J. In 't Veld te Haarlem heeft gehouden. Daarin komt een passage voor, die m.i. tot enig misverstand aanleiding kan geven en daarom enige aanvulling vereist.

Het is daar waar onze voorzitter het heeft over het werk van onze medewerkers bij de Dienst voor Sociale Zaken, onze zgn. vrijwillige verzorgers. Er wordt gesuggereerd, dat dit in hoofdzaak alleen werk zou zijn ten behoeve van *Ouden van Dagen*.

Ik meen te mogen opmerken, dat dit niet de hoofd-
zaak is, al zullen er zeker sommigen uit deze groep bij zijn.

Maar de hoofdzaak bij het werk van de vrijwillige verzorgers betreft het contact hetwelk door het weke-
lijks persoonlijk bezoek met het gezin wordt onder-
houden en dan wel in hoofdzaak het gezin, waar de mogelijkheid nog aanwezig is tot geestelijke en morele, ook maatschappelijke verheffing.

Daarin ligt de grote waarde van dit werk en daarom is het van belang dat het gedaan wordt. Want het op deze wijze onderhouden van regelmatig contact schept de mogelijkheid er aan mede te werken, dat vooral de kinderen uit de gesteunde gezinnen een vak gaan leren, de ambachtsschool gaan bezoeken of wel de scholen voor ander voortgezet onderwijs tot zelfs de H.B.S. Dan heeft men de mogelijkheid geschapen om het peil van het gezin omhoog te trekken niet alleen, zelfs bestaat de kans dat, na verloop van tijd het gezin weer op eigen benen komt te staan.

Het gebeurt ook zo dikwijls, dat in deze gezinnen kinderen opgroeien, vooral meisjes, die geen verdere opleiding volgen en ook vaak geen bezigheden buiten het gezin gaan zoeken, hoogstens direct van school de fabriek ingaan. Men kan zich op het standpunt stel-
len, dat deze kinderen niet te vroeg betaalde arbeid moeten gaan verrichten, het is zeker wenselijk dat de meisjes huishoudelijke bezigheden leren verrichten. Voor de juiste vorming van het meisje is het gewenst, dat zij die huishoudelijke bezigheden in een ander gezin, meestal een beter gezin leren, waardoor ook

hun gezichtskring verruimd kan worden. Op voor hen zelf nuttige wijze dragen ze dan toch ook nog bij in het vormen van het gezinsinkomen of het verlagen van de lasten daarvan. Want bij alle waardering, die wij hebben voor de financiële tegemoetkoming, die deze gezinnen voor hun instandhouding krijgen van de Dienst voor Sociale Zaken, dienen wij daarbij zeker een belangrijk punt niet uit het oog te verliezen.

Dit is dat deze financiële bijdrage eigenlijk moet worden beschouwd als aanvulling op de zelf door het gezin te verwerven inkomsten. Hoe groter het eigen aandeel in de dekking der gezinsbehoeften, des te hoger is veelal het peil, waarop het gezin staat en kan worden gehouden.

De vrijwillige verzorger zal er steeds over uit moeten zijn om het streven naar verbetering van het peil van de gezinnen zoveel mogelijk voor ogen te houden.

Ik ben er mij van bewust, dat hiermede dit onder-
werp bij lange niet van alle kanten is belicht, dat de aan te voeren argumenten niet zijn uitgeput, doch er zal zeker nog wel eens gelegenheid zijn, vooral in de ingestelde sectie, hierop terug te komen.

PRAAS.

We danken inzender voor zijn aanvulling. Uit de aard der zaak was het verslag van VI. niet een letter-
lijke weergave van wat onze voorzitter heeft gezegd en dus kan het zijn, dat onze voorzitter zich niet uit-
sluitend bepaald heeft tot de arbeid ten behoeve van *Ouden van Dagen*.

Evenwel, Praas heeft gelijk en het is goed, dat hij zonder het te noemen, de aandacht gevestigd heeft op het eerste lid van art. 29 van de Armenwet 1912, waarin we lezen:

„Indien ondersteuning wordt verleend, wordt zij verstrekt in zodanige vorm en zodanige mate, als met het oog op de behoefte en de persoonlijke eigenschap-
pen in verband met de omstandigheden van de arme het meest gewenst is, om hem wederom in staat te stellen, in het onderhoud van zich en zijn gezin te voorzien.”

Red.

INDIVIDUELE EN GROEPSCRIMINALITEIT

door A. J. Loppersum

Het sociale milieu is de reincultuur van de misdaad. De microbe is de misdadiger; een bestanddeel dat slechts betekenis krijgt op de dag waarop hij de bouillon vindt, die hem tot ontwikkeling brengt.

A. Lacassagne (vrij vertaald).

„Ik ben groot gebracht in vuiligheid en tot mijn veertiende jaar heb ik veel slechtheid gezien en onder-vonden.

In 1917 werd ik door mijn ouders aangezet tot het stelen van kolen, brood, en vlees uit slagersmanden. Geen luxe-artikelen.

Wij gingen naar school met zo goed als niets aan; geen kousen en dikwijls geen schoenen of klompen ook. Ik heb wel eens een paar kousen gestolen, omdat ik mij altijd schaamde om er zo bij te lopen. Eens stal ik een paar klompen van een rijke boer, maar het waren twee linksen. Toch heb ik ze zwart geverfd en afgedragen.

Mijn ouders waren niet zo arm, want mijn vader verdiende als typograaf goed geld, maar mijn moeder was een bodemloos vat. Wát vader ook inbracht, moeder gooide het er met vrienden en vriendinnen altijd gauwer weer uit.

Wij sliepen onder vuile voddën.

Huur betaalde moeder niet en zo belandden we op de vuilnisbelt. Vader deed wat hij kon, maar het vat was niet te dempen.

Hij werd ten slotte door zijn baas ontslagen, omdat hij onder de luizen zat en omdat hij er altijd zo verscheurd uitzag.

Op school zaten wij op aparte banken, want niemand mocht en wilde bij ons zitten. Mijn vader liep slecht en daarom gaven ze hem een bijnaam. Zo noemden ze mij in het vervolg ook. Als ik het hoorde, dan sloeg ik er op. Daarom kreeg ik al gauw de naam een vechtersbaas te zijn en kreeg van alles de schuld. Grote mensen vinden het ook vaak makkelijk als ze een zondebok hebben. Mijn leven lang ben ik een p...paal gebleven, als kind en later als volwassene.

Toen ik 15 jaar was, sliep ik soms buiten bij weer en wind, in hooischelven, w.c.'s, politiebureau enz.

Kleren had ik ook toen vrijwel niet.

Toen ik wat ging verdienen, kocht ik voor 50 cent per dag een broodje en een doosje sigaretten. Ik kon zodoende 83 cent per week sparen en van dat geld kocht ik na enige tijd mijn eerste nieuwe broek. Toen ben ik eerst weer wat meer gaan eten en vervolgens kocht ik een paar werkschoenen.

Bij een voddënhandelaar kocht ik een overhemd en in vergelijking met vroeger was ik een heer.

Onderkleren had ik evenwel niet en al gauw zat ik weer onder de luizen. Als vanouds werd ik toen weer een wandelende voddënbaal.

Als 13-jarige jongen zwierf ik al langs de weg op een paar oude damesschoenen, tot spot van kinderen en volwassenen.

Toen ik groter was en de mensen om mij lachten, sloeg ik er op en in mijn drift greep ik wel eens voorwerpen om mee te slaan.

Zodoende kwam ik voor het eerst met de strafrechter in aanraking. Op het politiebureau had ik al vaak gezeten.

Ik weet wel dat het mijn eigen schuld was, maar als de mensen mij met rust hadden gelaten, dan zou het anders gelopen zijn.

Eens heb ik een paar maanden gezeten, omdat ik thuis de boel kort en klein had geslagen.

Ik rammelde van de honger en toen ik bij de deur kwam, was die dicht. Door het raam zag ik, dat ze boerenkool met worst aten.

Toen ze mij zagen, hielden ze me voor het raam een vork met eten voor, maar ik kwam er niet in. Als een razende sloeg ik toen ramen en dingen kapot. Ik werd bij verstek tot twee maanden gevangenisstraf veroordeeld, omdat, als ik er naar toe zou zijn gegaan, ik alles van thuis had moeten vertellen en dan waren wij van de ouders afgenomen en dat wilde ik voor mezelf en de anderen kinderen niet."

Aldus een fragment uit een brief van een veroordeelde.

Is het wonder, dat deze man herhaaldelijk tegen de prikkels is geslagen? Laten we het omkeren en zeggen: Het ligt voor de hand dat het gebeurde, want redelijkerwijs kon het niet anders. Uit deze omstandigheid is een man gegroeid, die boordevol ressentiment is tegen mens en wereld en ook dat mag ons niet verbazen.

„De gemeenschappen hebben de misdadigers die ze verdienen", schreef Lacassagne.

Oorlog en misdaad

In de oorlog nam de misdadigheid op ongeken-de wijze toe, vooral onder de voor de milieu-omstandigheden zo gevoelige jeugd.

Enkele cijfers mogen dit illustreren:

Strafrechterlijk veroordeelden beneden 18 jaar:

1939	2.809
1940	2.966
1943	6.740

In de grote steden van ons land ligt de verhouding veel ongunstiger:

Volwassenen:

1939	9.500
1940	17.602
1941	22.829
1943	34.829

„Vermogensmisdadigheid groeit in rechte evenredig-hed met de economische nood". (Dr Th. G. Kempe, Misdad en Wangedrag).

Het zou mij te ver voeren om door een bespreking van de cijfers te bewijzen, dat de toeneming van de misdadigheid overwegend vermogensdelicten betreft, maar dat is in het kader van dit beknopte artikel niet mogelijk.

De oorlog bracht met zich een sterke devaluatie van het gezag. De omstandigheden hebben er toe geleid, dat tegen de daden van de bezettende macht verzet moest worden gepleegd. Wij hebben (te recht) de plegers van deze misdaden openlijk vereerd.

De verwarring en onzekerheid met betrekking tot de vraag, welke handelingen wel en welke niet als misdadig moesten worden gebrandmerkt, heeft in de jaren 1940—1945 een toppunt bereikt en het is thans, nu we althans moeten pogen onze nieuwe gemeenschap op te bouwen, meer dan ooit vereist ons hiervan scherp rekenschap te geven.

Wel nimmer zijn Goethe's woorden uit Faust: „Ver-nunft wird Unsinn, Wohltat Plage", dermate schrik-wekkend tot werkelijkheid geworden als tijdens de oorlog.

Geeft men er zich rekenschap van welke bepalingen van het W.v.S. door de Nederlandse Verzetsbeweging zijn overtreden, dan komt men tot de zonderlingste ervaringen.

Vervalsing, diefstal-braak-geweldpleging, oplichting, gebruik van valse hoedanigheid, verduistering in dienst-betrekking, doodslag, moord met voorbedachte rade en nog het een en ander er bij, vult de lijst van criminele handelingen, die noodgedwongen en tot het bereiken van grote doeleinden moesten worden gepleegd.

„Een dergelijke jarenlang durende ontworteling van tradities, waarmee het strafrecht zich in onze Volksgemeenschap had vastgehecht, kan niet ongestraft geschieden”. En verder:

„Velen begonnen er toe te neigen om het met de Strafwet ook maar niet te ernstig nemen en de resultaten hiervan waren reeds voor de winter 1944—1945 duidelijk waarneembaar.

Toen daarbij kwam de hongersnood en het brandstoffengebrek, was in korte tijd het hek zo volkomen van de dam, dat wij ons nimmer ook maar een vage voorstelling kunnen maken van de omvang, die de criminaliteit in deze winter gehad heeft, omdat er geen sprake van kon zijn al deze misdrijven en overtredingen te vervolgen”. (Dr Th. G. Kempe: Misdaad en Wangedrag”).

De zwarte handel tierde welig en een ieder had er deel aan.

Menige moeder heeft er aan meegedaan om bakker en slager het verschuldigde bonnetje zo mogelijk niet te geven en als de jeugd er in slaagde zo iets te doen, dan was dankbaarheid het loon.

Menig kind heeft in deze tijd leren stelen, al was het slechts een boom.

Vrijwel een ieder was er op uit de behoeften van het gezin op geoorloofde en ongeoorloofde wijze te dekken.

„De honger versterkte bij de jeugd de behoefte aan prikkels; het egoïsme werd versterkt en de sociale aanpassing werd bemoeilijkt. De sociale bindingen op school en werkplaats nemen af en bevorderen de criminaliteit. Op spijbelen en zwerven volgt misdaad”, schreef dr J. Koekebakker in „Onze Kinderbescherming.”

Een vraagstuk op zich zelf is de verzwakking van de eerbied voor de mens, want ook ver van het front zijn executies aan de orde van de dag.

Het aantal sociaal labielen is altijd groot, maar onder normale omstandigheden handhaven zich velen in het maatschappelijk gareel. In de oorlog evenwel komen ze gemakkelijk tot a-sociaal gedrag. De in aanleg aanwezige geschiktheid wacht slechts op het noodzakelijke complement: het milieu.

Dr Koekebakker neemt aan, dat het aantal sociaal labielen 10 % van de werkende jeugd uitmaakt.

De conclusie, dat de algemene verzwakking van het normbesef onder de invloed van de oorlogsomstandigheden groot is geweest en dat ook na de oorlog wij er de gevolgen van ondergaan, is na het voorgaande evident.

De in deze jaren opgegroeide jeugd heeft het scherpe onderscheid tussen „Mijn en dijn” niet geleerd en waar dit besef wel aanwezig was, daar was de blijvende schaarste voor velen voldoende prikkel om door het normbesef heen te slaan.

Deze opgroeijende jeugd ging na de bevrijding fabriek en werkplaats mede bevolken.

Zij troffen daar een groot contingent ouderen, die aan het vooroorlogse arbeidsmilieu waren ontwend. De bezwaren tegen de vooroorlogse arbeidsverhoudingen resoneerden. Nieuwe verwachtingen konden niet in vervulling gaan. Al met al was de geest evident slechter geworden en in deze sfeer van het arbeidsmilieu werd de werkende jeugd opgenomen en verder opgevoed.

Persoonlijk verantwoordelijk

De mens is persoonlijk verantwoordelijk voor zijn daden, behoudens de bekende uitzonderingen op grond van ontoerekenbaarheid e.d. De aandrang tot de daad

wordt geacht voort te komen uit de persoonlijke impuls. Op dit beginsel is de Nederlandse rechtspraak gebouwd en het is ook juist, dat een ieder voor zijn daden persoonlijk verantwoordelijkheid draagt.

In de ontwikkeling van de Nederlandse rechtspraak is meer en meer het accent gevallen op de persoon van de dader. Was vroeger de „daad” maatstaf voor de bepaling van de straf; meer en meer gingen de rechtsprekende colleges rekening houden met aard, aanleg en milieu en de ontwikkeling van het instituut van de voorwaardelijke veroordeling is met deze opvatting nauw verweven.

De groepsimpuls

In de ontwikkeling van het inzicht in de aanleiding tot criminaliteit treedt meer en meer het element van de groepsimpuls op de voorgrond. Hierbij wordt er dan van uitgegaan, dat niet persoonlijke aanleg of aandrang tot onmaatschappelijk gedrag aanleiding geeft, doch dat het de groep is, men zou kunnen zeggen de moraalcode van de groep, die de stimulans geeft.

Wij kunnen deze groepsriminaliteit onderscheiden in:

- a. de meer diffuse- en
- b. de meer concrete-groep.

Dr Muller (zie maandblad voor Berechting en Reclasering Januari—Maart 1947) gaf een aantal sprekende voorbeelden.

A. Energiebedrijf Amsterdam. Diefstal van stroom door middel van frauduleuze aansluitingen om rantsoenering en betaling te ontgaan.

Aantal ontdekte gevallen	1200
Processen-verbaal	120
Gestraft	± 60 = 5%
Vervolg, niet veroordeeld ...	± 60 = 5%
Ongestraft	= 90%

De uitbreiding voltrekt zich via vrienden en kennissenkring.

Eerst was Amsterdam-N. geïnfecteerd, via stempel-lokalen verspreidde het zich over de stad en in bepaalde straten zette het zich voort.

De diefstallen uit muntmeters geven een soortgelijk beeld.

In 15 jaar (1928—1942) 20351 frauduleuze geopende meters, het aantal absoluut vervolgd bedroeg: 1472.

Daders: Van buiten indringende dieven bij verhuizingen e.d., gewone mensen die de meter openbreken wegens geldnood en rekeningcouranthouders die terug storten; anderen gebruiken het geld opnieuw voor levering.

Belastingontduikers

Ook een typisch voorbeeld van de groep die een bepaald misdrijf goedkeurt of ten minste aannemelijk acht.

Daders: renteniers en zakenlui; ambtenaren en arbeiders hebben geen kans.

Niet lang geleden, schreef dr M., bestond er in een bepaald deel van ons land de mentaliteit, dat men een bescheiden deel van zijn inkomen voor belasting moest uitgeven.

Wie meer dan dat bescheiden deel gaf, was een dwaas, wie minder gaf was onbehoorlijk.

Deze groepen zijn verspreid en moeilijk te bereiken. Het wijst er op hoe het normbesef zwakke punten kan vertonen bij overigens normale mensen. Trouwens, de steun die de beter gesitueerden geven door op de zwarte markt te kopen, is even symptomatisch voor hun sociaal verantwoordelijkheidsgevoel.

De middelen tot bestrijding tegen deze heterogene groep aan te wenden, zijn niet ruim.

Scherpe controle en dus grote kans op straf en publicatie van de vonnissen met volledige naam en woonplaats, lijken de enige middelen.

(Wordt vervolgd)

„Humanitas”

Elsje en Lousje zouden voor een paar maanden naar buiten. Zondags moesten zij worden weggebracht en met de pleegouders was alles in kannen en kruiken. Vrijdag in de middag zouden zij worden gebracht bij ons thuis, maar 's morgens ging ik er toch nog even heen om moe te helpen herinneren. Wel gek, dat dit nog nodig was, maar waar wij reeds enkele jaren met het gezin gedokterd hadden, achtten wij het beter nog even acte de présence te geven. Het was nu eenmaal een a-sociaal gezin en je diende met alles rekening te houden.

En inderdaad waren er moeilijkheden.

Ik trof de moeder in een uiterst overspannen toestand en zij weigerde de kinderen in de middag te brengen en van naar buiten gaan kwam niets.

Wat was het geval?

Nog geen uur geleden had de kinderplicht, geholpen door een paar agenten, de twee oudste jongens, 11 en 12 jaar oud, uit huis gehaald en niet ten onrechte. Beide knapen hadden het op school niet verder kunnen brengen dan de 2de klasse, een en ander ten gevolge van grove nalatigheid van de moeder. Schoolverzuim was wel de hoofdzaak.

In de vrouw was het moederdier ontwaakt en onder hevige verzet was het de politie slechts gelukt de beide jongens in beslag te kunnen nemen. Heftig verontwaardigd werden mij de vele blauwe plekken getoond, welke zij bij de worsteling had opgelopen.

Na haar wat gekalmeerd te hebben en haar te hebben gewezen op haar zeer grote schuld, welke zij ten slotte wel erkende, probeerde ik weer de beide kinderen naar buiten te krijgen. Er zou nog met de man worden gesproken, maar veel hoop had ik niet.

In de namiddag bezocht de toezichthoudster nogmaals het gezin en inderdaad werd afgesproken, dat Elsje en Lousje Zaterdagmiddag zouden worden gebracht.

De Zaterdagmiddag kwam, doch geen kinderen. Het werd vier uur, vijf, zes, zeven, acht uur, doch er verscheen niets. Het vervelendste was wel, dat de toezichthoudster met haar man naar een bruiloft moest en de laatste, met boos humeur, maar vast alleen naar het feest was vertrokken. Waardoor in een gelukkig huwelijk al geen onaangenaamheden kunnen ontstaan!

Het werd negen uur, half tien en in arrenmoede stapte de volhardende toezichthoudster op de fiets, om eens op verkenning uit te gaan.

Nog maar kort was zij vertrokken, toen er gebeld werd en waarachtig was het moe met haar twee spruiten van 2 en 3 jaar!

Inwendig woedend, ontving ik haar maar uiterst vriendelijk, want met één verkeerd woord, was zij in staat weer met haar kroost rechts-om-keert te maken.

Argument voor de late komst was: „dat zij erg lang op de tram had moeten wachten!”

Na een kwartiertje verscheen ook de vrouw des huizes. Vlug werden de kleintjes, helaas zonder gebaad te zijn, onder de wol gewerkt, hetgeen dan ook wel hoog tijd was geworden. Moe vertrok en kort daarna ook de tijdelijke pleegmoeder, die, zij het wat laat, haar boze echtgenoot ter bruiloft volgde.

Ik had op mij genomen bij de kinderen te waken en hen op tijd een noodzakelijke bezigheid te laten verrichten. Dit kon niet al te spoedig gebeuren, gezien het late uur, waarop de pupillen naar bed waren gebracht.

En zo zat ik dus te peinzen over het vele kinder-

leed dat bestond en hoe dit weg te nemen, althans te beperken viel. Gemakkelijk leek mij een en ander niet, maar het was toch wel verheugend, te weten dat de beide blagen een zestal weken een goede verzorging en beweging in de frisse lucht tegemoet gingen.

Om half twee werden de beide kinderen door mij geholpen en waarachtig het gelukte. Zeer tevreden over mij zelf, stopte ik hen weer in hun bed en gelukkig sliepen ze spoedig in.

Met de slaapkamerdeur open, begaf ik mij ook te ruste, bereid om bij de eerste noodkreet present te zijn. Doch spoedig kwamen de bruiloftsgangers thuis en was ik van een zware verantwoordelijkheid af!

„Humanitas” bezorgt een oude man wel eigenaardige situaties en moeilijkheden!

Des morgens om zes uur ondergingen de kinderen, de zeer noodzakelijke, reiniging en konden ze zonder bezwaar aan de pleegouders buiten worden afgeleverd.

Na het ontbijt met de taxi, welk een gebeurtenis, naar het station en toen zes weken uit de smeerboel in een mooie omgeving bij lieve, zorgzame pleegouders. Dat schijnbare gemopper van mij was maar een grapje. Thuis waren wij allen tevreden en verheugd, dat het ons was gelukt de kinderen weg te krijgen.

Zij zijn teruggekomen, blakende van gezondheid en keurig gekleed door die lieve mensen in de provincie. Weer terug in het absoluut a-sociale gezin en vermoedelijk zullen ook zij met de nog aanwezige broertjes en zusjes binnen afzienbare tijd, aan de ouders worden ontnomen.

Het zullen dus „voogdijkinderen” worden en hieraan denkende, vestig ik nog eens sterk de aandacht op onze loterij.

Ontelbare Lousjes, Elsjes, Wimpies, Henkies, of hoe ze ook mogen heten, hebben dringend behoefte aan hulp en vooral aan een liefderijke behandeling in gezinnen die bereid zijn zich over hen te ontfermen.

Geld, veel geld is hiervoor nodig!

Daarom, vriendinnen, vrienden en leden van „Humanitas”, verkoopt of koopt loten en maakt voortdurend propaganda voor het lidmaatschap.

Geeft aan deze roepstem gehoor; het is hoogst nodig.

PICU

ONZE VERLOTING

Langzamerhand nadert de datum, waarop *alle loten* moeten zijn verkocht: 31 Mei. Dat is de trekkingsdatum. Of eigenlijk nog vroeger, want op 31 Mei, bij de trekking, moeten alle loten zijn afgerekend of ingeleverd. Dat laatste komt natuurlijk niet aan de orde, vrienden!!!!

Als het waar is, dat de laatste loodjes het zwaarst wegen, dan geldt dat bij ons in ieder geval voor de kleinste helft, want we naderen de 60.000 geplaatste loten.

Nog een rukje en we zijn er!!

Zo op de manier van Den Helder, die er na de eerste 1000 nog maar eens 1000 bij vroeg.

Onze residentie, waar men nog steeds niet boven de 500 kwam met de bestelling, niet meegerekend de loten die de Hagenaar — onze voorzitter — excellentie In 't Veld van ons Centraal Bureau ontving, komt nu ook op toeren. Er werden weer 500 loten besteld.

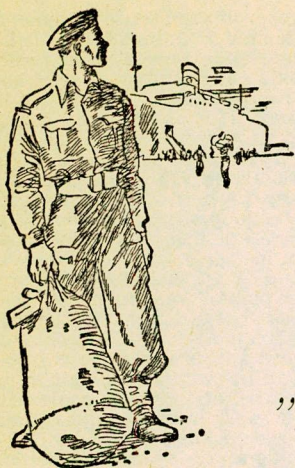
We noemen nog Enschedé, waar een eerste bestelling van 250 werd gevolgd door een van 1000. Zo halen we de 100.000 voor half Mei met glans!!

Het moet, het kan!!

Want vrienden,

„Humanitas”-vrienden, allen werken zij Voor de grote „Humanitas”-loterij.

J. BOETJE

THUISFRONT

„Humanitas”

1 Mei pakketten-actie

Uit ons Contactorgaan no. 4, dat aan alle besturen werd gezonden, ook van de „Humanitas”-afdelingen, is bekend wat deze actie beoogt en hoe we hem voeren. Aan alle bij ons Thuisfront ingeschreven militairen in Indonesië willen we zo een pakket zenden.

Waar het nu op aan komt is, dat met de meeste spoed ingezamelde gelden, tabaksbonnen en rook-artikelen worden opgezonden aan de bekende adressen hiervoor vastgesteld.

Geldinzendingen naar ons Centraal Bureau, postgiro no. 523.634, tabaksbonnen en/of artikelen naar de medewerkende organisaties: Vrouwenbond N.V.V., Mariotteplein 27, Amsterdam-O.; Vrouwenbond P.v.d.A.: Tesselschadestraat 31, Amsterdam-W.

Vrienden, steunt ons streven: alle tot „Thuisfront-Humanitas” behorende militairen een „1 Mei-pakket”!!

Eerste contactavond

Onze afdeling Epe belegde op 27 Februari een eerste bijeenkomst met belangstellenden. Verschillende smalfilms, welke een beeld geven van het leven van onze militairen in Indonesië, werden vertoond. Een officier van de Legervoorlichtingsdienst, die het land en de omstandigheden aldaar zelf uitstekend bleek te kennen, hield een causerie. Ook werden door de spreker verschillende vragen, die de aanwezige familieleden van militair-overzee stelden, beantwoord.

J. Boetje sprak over doel en wezen van „Thuisfront-Humanitas”. Het was een geslaagde avond, waar een eerste contact werd gelegd met verwanten van Epense militairen.

Den Haag opent spreekuur

Onze afdeling Den Haag startte op een wel zeer goede wijze met het werk. In een passende omgeving, namelijk een Sociaal Wijkcentrum, werd een wekelijks spreekuur geopend op Dinsdag 1 Februari. Verschillende genodigden, waar onder de wethouder van Sociale Zaken, de heer v. d. Oever, woonden de bijeenkomst bij.

Nadat voorzitter Gardenier de bedoeling van ons werk en dit spreekuur had uiteengezet, voerde de wethouder het woord, zijn verheugenis er over uitsprekende, dat in een bestaande leemte werd voorzien met de opening van dit spreekuur als onderdeel van het Maatschappelijk Werk door „Humanitas” verricht. Een tegenwoordiger van het Humanistisch Verbond, afdeling Den Haag, bood ook gelukwensen en medewerking aan.

J. Boetje sprak voor het landelijk bestuur zijn grote vreugde uit over de totstandkoming in deze omgeving van een vast spreekuur in Den Haag. Het is ondergebracht in een fris lokaal van het Sociaal Wijkcentrum, Stille Veerkade 16 en iedere Dinsdagavond geopend.

Breda en Enschedé

besloten het werk te gaan aanpakken in samenkomsten waar J. Boetje sprak over doel en streven, respectievelijk op 11 en 14 Februari.

Uit brieven van overzee

Naar aanleiding van diverse boeken- en tijdschriften-zendingen, welke wij verzorgden, mochten we bij de vele post uit Indonesië, welke de laatste weken binnenkwam, dankbetuigingen ontvangen.

Om te doen zien van welke betekenis deze lectuur-zendingen zijn en hoe welkom, geven we hieronder enkele gedeelten uit brieven weer:

„Hierbij bericht ik u, dat ik zo juist de door u gezonden bladen en het boek heb ontvangen. Dit had ik eerlijk gezegd niet zo gauw verwacht, waardoor het vertrouwen van mij in het „Thuisfront-Humanitas” wel zeer groot is geworden. Ik dank u dan ook van harte voor het gezondene. Ik kan u verzekeren, dat het in zeer goede aarde is gevallen, juist nú, waar we door de omstandigheden weinig ontspanning hebben.”

„Eindelijk eens een bedankbriefje voor uw lectuur, die u mij stuurde. U begrijpt wel, dat ik er erg blij mee ben. Als ik het zelf uit heb, gaat het steeds verder door mijn compagnie, want lectuur etc. betekent hier heel veel in ons leven. Nu vooral met deze toestand en daarom bedank ik het Thuisfront hartelijk voor het meelevens met de jongens overzee.”

„Hierbij deel ik u mede, dat ik het pakket van het Thuisfront-Humanitas ontvangen heb en daarvoor mijn hartelijke dank.

Daar wij hier slechts weinig lectuur krijgen, viel het pakket, zoals u wel zult begrijpen, in zeer goede aarde.”

Verzoek

We ontvingen het volgende schrijven:

„Op 25 Maart as. vertrekt het 425e bataljon infanterie, waar ik bij gedetacheerd ben, naar Padang op Sumatra. Zoals gewoonlijk zullen we ook nu weer een harde strijd moeten gaan voeren tegen de verving. Er zijn tot nu toe nog zeer weinig hulpmiddelen aanwezig om deze strijd intensief te kunnen voeren. Zelf hebben we met enkele buitenkerkelijken een actie, om zoveel mogelijk sport- en spelmateriaal bij elkaar te krijgen, op touw gezet. Is het ook niet mogelijk dat „Ons Thuisfront” daarbij een stevig handje helpt? Vooral dam- en schaakspelen en allerlei sportmateriaal zijn erg gewild, maar ook moeilijk te krijgen. Wij hebben van wekelijks opgespaarde kwartjes al enige voetballen en nog wat kleinere dingen gekocht. Maar er is zoveel nodig. Vandaar dit verzoek om hulp. Zo nodig zullen wij zelf voor het vervoer zorg dragen.

Bij voorbaat hartelijke dank van de jongens en kaderleden van het 425e B.I.”

Wie helpt en zendt ons het gevraagd materiaal uiterlijk 15 Maart.

Het Centraal Bureau van Thuisfront-Humanitas is gevestigd: Hekelveld 16 te Amsterdam-C. Tel. 38583. Postgiro no. 523634.

Aan dit adres worden ook goede boeken en andere lectuur dankbaar aanvaard.

UIT ONZE AFDELINGEN

AMSTELVEEN

Onder leiding van de afdelingsvoorzitter, ons D.B. lid C. v. d. Lende kwam men bijeen in een vergadering ter omzetting van Stichting in Vereniging. Men besloot behalve deze organisatorische omzetting, verschillende werkzaamheden aan te pakken. Zo o.m. uitwisseling van kinderen in de a.s. vacantie, door overleg met andere afdelingen.

AMSTERDAM

kwam in huishoudelijke vergadering bijeen op 16 Februari „Van Stichting tot Vereniging” was het onderwerp dat P. C. Faber inleidde. Een Verenigingsbestuur werd gekozen, bestaande uit: mr B. v. d. Waerden, voorzitter, J. Boetje, secretaris, mej. C. Kagenaar, penningmeesteresse, mevr. W. R. Drukker—Brink, 2e secretaresse, dr A. Querido, P. Simonis, W. Smeding en mej. A. Stolk. Vertegenwoordigers van de secties zullen eveneens in dit bestuur zitting nemen.

Het District West I organiseert, in samenwerking met de Gemeenschap West van het Humanistisch Verbond, een bioscoopvoorstelling op Zondag 3 April in het West-End-Theater aan de Jan Evertsenstraat bij de Admiraal de Ruyterweg.

Gegeven wordt de prachtige Deense film

„ZONDIGE JEUGD”

waarvan onze kinderrechtster mr W. P. C. Knuttel, o.a. het volgende heeft gezegd:

„.....aangrijpend door haar echtheid..... Alle ouders moeten deze film gaan zien..... ook alle kinderbeschermers en werkers voor de jeugd om hun werk beter te begrijpen en om met nieuwe ijver te worden geladen.”

De secretaris van het Hoofdbestuur, de heer P. C. Faber, zal een inleidend woord spreken.

De voorstelling vangt om 10 uur 's morgens aan, terwijl de zaal om half tien is geopend. Houdt nu reeds Zondag 3 April vrij. Binnen een paar weken zullen de toegangskaarten verkrijgbaar zijn. Zegt het voort!

Het Bestuur van West I.

Op Woensdag 12 Januari hield onze afdeling een cursusvergadering waar mej. A. Stolk over haar ervaringen in Amerika een lezing hield. Het was een van de best bezochte bijeenkomsten, hetgeen wel een bewijs was, dat de Amsterdamse leden haar niet vergeten waren en belang stelden in haar belevenissen in het land van Uncle Sam. Op een aangename en zeer populaire wijze vertelde mej. Stolk over toestanden en leefwijze in het voor de aanwezigen onbekende land en de prettige samenwerking welke zij had ondervonden, bij haar streven om op de hoogte te komen van het Maatschappelijk Werk, zoals dit in Amerika wordt uitgevoerd.

DELFT

Hier breiden de werkzaamheden zich ook stelselmatig uit, getuige o.m. het feit dat men thans ook in aanmerking komt voor een gedeelte der gemeentelijke subsidie voor reclassering.

ENSCHDEDE

In deze afdeling zit men ook niet stil. Uit een persbericht in een der plaatselijke bladen (Huis aan Huis) blijkt het duidelijk. Daar vinden we vermeld, dat „Humanitas” aandeel nam in de verstrekking van kleding en dekking middels het comité waaraan alle betreffende organisaties meewerken. 68 gezinnen werden hierbij van 1 Jan. tot 1 Oct. 1948 via „Humanitas” geholpen.

Gezinsvoogdij en reclassering behoren ook tot de activiteit dezer afdeling en op het wekelijkse spreekuur (en andere uren) kwamen reeds velen de weg vragen naar de oplossing van hun moeilijkheden en noden. En secretaris A. Dijk Jr weet heel vaak die weg te vinden.

Zo nemen de werkzaamheden van onze afdeling Enschede steeds groter omvang aan. Uitbreiding van het aantal medewerkers(sters) en contribuerende leden is dan ook een der eerste programmapunten welke men thans tot uitvoering gaat brengen.

DEN HELDER

kwam bijeen met als spreker J. Boetje, ter oprichting van een „Thuisfront”-afdeling op 3 Febr. en bespreking der andere, zich steeds uitbreidende bemoeiingen dezer afdeling.

Op 10 Maart komt men bijeen in cursus, door onze landelijke secretaris, met als onderwerp: „Blijft er, als de sociale verzekering tot stand is gebracht, nog een taak voor andere organen?”

DRIE IN ZEELAND. Op 15, 16 en 17 Maart zal J. Boetje spreken in samenkomsten te Middelburg, Vlissingen en Goes ter oprichting van afdelingen ter plaatse. We hopen spoedig over het werk van onze Zeeuwse vrienden te kunnen vertellen.

LEIDEN

Twee bijeenkomsten kort achter elkaar legden getuigenis af van de activiteit van deze afdeling.

Op een vrouwendag georganiseerd op initiatief van diverse vrouwenorganisaties sprak P. C. Faber over: „Maatschappelijk Werk en Humanitas”.

Op 18 Febr. was er een bijeenkomst met reclasseerders en deelnemers aan de Leidse opleiding voor gezinsverzorging. Hier sprak Faber over: „Reclassering”.

UTRECHT.

Op 1 Febr. 1949 werd te Utrecht een vergadering gehouden, waarin

als spreker optrad onze algemene voorzitter mr dr J. in 't Veld, die in een uitstekende rede doel en noodzaak van „Humanitas” heeft belicht. Alhoewel de opkomst niet groot was, bleek er een uitstekende geest in de vergadering te heersen. Een aantal aanwezigen gaf zich direct op als lid. Op voorstel van de voorzitter, de heer v. d. Vlist, werd het zittende bestuur als voorlopig bestuur van de nieuwe afdeling aangewezen met dien verstande, dat de heer v. d. Vlist zich terugtrok en in zijn plaats werd benoemd de heer Meijer de Vries, voorzitter van de Raad van Arbeid te Utrecht.

Er werd voorts een overzicht gegeven van het werk, dat de afdeling tot nog toe had verricht, zoals het vrijwillig werk voor de dienst van sociale zaken, het werk der toezichhouders op voogdijkinderen, het plaatsen van Oostenrijkse kinderen, bemoeiingen met a-sociale gezinnen, enz.

Op de vergadering werden loten verkocht van „Humanitas”, terwijl een aantal loten ter verkoop werd uitgezet. Gereleveerd werd de oprichting van een afdeling van het Thuisfront-Humanitas in samenwerking met verschillende organisaties.

In zijn sluitingswoord richtte de nieuwe voorzitter zich o.m. tot de vakbondsleden met een dringende aansporing om in hun organisatie de zaak van „Humanitas” te propageren en te trachten de gelegenheid open te stellen, dat bestuurders van „Humanitas” in de ledenvergaderingen van de vakbonden het doel van deze organisatie kunnen komen bepleiten.

J. PRAAS, secretaris.

VOORBURG

Na een inleiding van Mr In 't Veld werd hier een afd. van het Hum. Verbond en Humanitas opgericht.

ZWOLLE

Hier besloot men tot grotere activiteit dan tot dusver mogelijk bleek. Een nieuwe secretaris werd gekozen t.w. F. W. Frek, Molenweg 198.

MAASTRICHT

Hier werd op 19 Jan. na een inleiding van J. Boetje een voorlopig bestuur gevormd en zal men het „Humanitas”-werk ter hand gaan nemen. 250 loten werden als eerste bijdrage in de algemene activiteit besteld.

MEDEDELING.

Ons is gebleken, dat ten opzichte van de mededelingen betreffende de N.V. De Centrale Algemene Verzekering Maatschappij (men zie 3e jaargang no. 11 en 4e jaargang no. 1 van ons orgaan) enig misverstand is ontstaan. Tot onze spijt werd verzuimd te vermelden, dat deze mededelingen werden geplaatst „op verzoek”.

„Op verzoek” wordt nu alsnog medegedeeld, dat de berichten betreffende de N.V. de Centrale Algemene Verzekering Maatschappij „op verzoek” werden geplaatst.

Redactie.